

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie z powództwa Z. D.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie,

o wysokość policyjnej renty inwalidzkiej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 14 maja 2026 r.,

w przedmiocie skargi powoda na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Okręgowym we Wrocławiu w sprawie o sygn. VII U 218/24 i Sądem Apelacyjnym we Wrocławiu o sygn. III AUa 920/24,

stwierdza swoją niewłaściwość i przekazuje sprawę według właściwości Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu.

UZASADNIENIE

Skargą z 18 listopada 2025 r. (data prezentaty) skarżący Z. D. wniósł skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu toczącym się obecnie przed Sądem Apelacyjnym we Wrocławiu o sygn. I ACa 920/24, wskazując również sygnaturę akt Sądu I instancji: VIII U 218/24, wnosząc o stwierdzenie, że w niniejszej sprawie doszło do przewlekłości postępowania, zobowiązanie Sądu Apelacyjnego do podjęcia niezwłocznych

czynności w sprawie, przyznanie kwoty 15000 zł tytułem rekompensaty pieniężnej i zasądzenie zwrotu opłaty od skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie mogła zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy, ponieważ właściwy do jej rozpoznania jest Sąd Apelacyjny we Wrocławiu.

Zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy z 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), Sąd Najwyższy jest właściwy wyłącznie do rozpoznania skargi dotyczącej postępowania przed sądem apelacyjnym lub Sądem Najwyższym. Jeżeli przedmiotem oceny jest przewlekłość postępowania przed sądem okręgowym i sądem apelacyjnym, to zgodnie z art. 4 ust. 1b ustawy o skardze na przewlekłość „właściwy do jej rozpoznania w całości jest sąd apelacyjny”.

W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że przepisy wyznaczające właściwość rzeczową Sądu Najwyższego do rozpatrywania skarg na przewlekłość postępowania jako normy o charakterze kompetencyjnym, powinny być interpretowane ściśle i literalnie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 19 grudnia 2019 r., I NSP 175/19; z 24 października 2024 r., I NSP 333/24; z 12 listopada 2024 r., I NSP 256/23; z 18 grudnia 2024 r., I NSP 401/24; z 14 stycznia 2025 r., I NSP 426/24; z 16 stycznia 2025 r., I NSP 442/24; z 11 marca 2025 r., I NSP 293/25; z 15 kwietnia 2025 r., I NSP 6/25; z 21 maja 2025 r., I NSP 144/25; z 11 czerwca 2025 r., I NSP 173/25, z 18 września 2025 r., I NSP 289/25; z 26 listopada 2025 r., I NSP 349/25, z 26 listopada 2025 r., I NSP 366/25, z 26 listopada 2025 r., I NSP 396/25; z 11 grudnia 2025 r., I NSP 18/25; z 29 stycznia 2026 r., I NSP 497/25; z 29 stycznia 2026 r., I NSP 576/25; z 29 stycznia 2026 r., I NSP 6/26; z 3 lutego 2026 r., I NSP 510/25; z 16 kwietnia 2026 r., I NSP 134/25).

Po przeprowadzeniu ponownej analizy treści skargi oraz akt sprawy, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że skarga obejmuje postępowanie przed Sądem Okręgowym we Wrocławiu w sprawie o sygn. VII U 218/24 i Sądem Apelacyjnym we Wrocławiu o sygn. III AUa 920/24. Świadczy o tym zarówno wskazanie na wstępie skargi obu instancji oraz obu wyżej wskazanych sygnatur, jak i uzasadnienie skargi, gdzie Skarżący jednoznacznie obejmuje nią całość postępowania przed Sądami obu instancji.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy postanowił o stwierdzeniu swej niewłaściwości i przekazaniu sprawy Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu na podstawie art. 200 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., stosowanym odpowiednio na mocy art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 397 § 3 k.p.c., który stosuje się do niniejszego postępowania na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość.

[kf]